

*2/ To nie je názov kníhkrupectva,
to je zaklínadlo!*

Po škole chodila Mína dvakrát do týždňa na balet.

„Baletka z nej nikdy nebude,“ povedala raz mame bývalá sólistka baletu Národného divadla, ktorá bola už tak veľmi bývalá, že vyzerala, akoby vypila elixír nesmrteľnosti, ale pred ním zabudla vypiť elixír večnej mladosti. Nie je až také šťastie dožiť sa dvestoosemdesiatpäť rokov, keď pri tom vyzeráte na dvestoosemdesiatpäť, to si zapamätajte, ak by vám niekto elixír nesmrteľnosti ponúkal.

Na bývalej sólistke baletu Národného divadla však nebolo ani zďaleka najhoršie to, ako vyzerala, omnoho horšie bolo to, čo rozprávala.

Napríklad o Míne hovorila, že z nej baletka nikdy nebude, akoby si vôbec neuvedomovala, že Mína už dávno baletkou je. Mala na sebe predsa baletný dres, dvakrát do týždňa trénovala, vedela rozložiť váhu na obe chodidlá, spojiť päty, dotýkať sa pritom kolien a nohy vytočiť od seba do stoosemdesiatstupňového uhla.

